

LOV OG EVANGELIUM

Gitt ut av Norsk Luthersk Lekmannsmisjon

Nr. 7

15. september 1987

23. årg.

Se, jeg gjør alle ting nye

Åpenb. 21,5

Når Herren får virke i oss gjennom evangeliet, blir alt nytt. Dette er et bevis på at det virkelig er skjedd en fødsel av Ånden. La oss se litt på dette nye, som viser seg hos alle gjenfødte mennesker.

Dette nye består ikke bare i et nytt åndelig syn, og en ny åndelig hørsel. Det gjenfødte menneske får også et nytt hjerte, nye tanker og ny tale, et nytt liv og et nytt forhold til verden.

Når vi før møtte Guds dom og Guds løfter i Ordet, var det som om vi hverken så eller hørte noen ting, enda vi reknet Ordet for å være Guds ord. Vi så med øynene hva det sa oss, og vi hørte det med ørene. Men vi kunne ikke «kjenne ordet». Vi kunne se og høre det ordet som dømte oss til den evige døden, men glemte det likevel med én gang. Vi åt og drakk og sov like godt. Og likevel holdt vi det for å være Guds ord!

Når vi nå derimot ser og hører Ordet, rusket det opp i oss. Vi blir både forskrekket og trøstet, både

bedrøvet og glad. Ja, det bestemmer hele retningen i vårt liv. Før gikk våre tanker sine egne veger også i de åndelige spørsmål. Nå derimot har vi alltid en rettesnor som bestemmer våre meninger om alle disse spørsmålene, nemlig Guds ord.

Før kunne vi tenke godt om oss selv, føle oss trøstet og frimodige uten evangeliet. Nå derimot er vi bedrøvet, når vi tenker på oss selv, og finner trøst bare i evangeliet.

Men det er ikke bare synet, hørselen og tankene, som er forandret. Selve hjerte er også forandret. Nå har vi vår største lyst og glede i det som vi før ikke kunne like, ja, som like fram bød oss imot. Og på den andre siden lider vi under det, som før var vår største glede og kjæreste underholdning. Men «det hjertet er fullt av, taler munnen».

Før kunne vi tale i det uendelige om alt forfengelig, og det med stor lyst og glede. Men det kunne gå hele året uten at vi talte en halv time om Frelseren og det som han

hadde å gi oss. Vi var, åndelig talt, stumme.

Nå derimot er det ikke noe som er kjærere for oss, enn å tale om Gud, om hans ord og hans nåde.

Og på samme måten er vårt liv forandret. Før levde vi fritt etter vårt eget hode og etter våre egne lyster, så langt vår egen ære tillot det, og det var til fordel for oss selv. Nå har vi fått en hellig lyst og en hellig tukt over alt vårt liv.

Kort sagt, vi er som i en ny verden, med nye sorger og nye gleder, med nye lengsler og nye bekymringer. Vi er kommet i et nytt forhold til Gud, til oss selv og til alle mennesker.

Mens Gud før var en ukjent Gud for oss, eller en dommer som vi fryktet, så er han nå vår kjære Far. Mens vi før var enig med vårt eget kjødelige hjerte, lever vi nå i stadig strid med det. Og mens vi før sto i et fortrolig forhold til verden, frykter vi nå for den som for en fiende. Og etter Ordet er også verden en av våre tre hovedfiender: «djævelen, verden og vårt eget kjød».

Dette er jo noe som er verd å tenke over, og som er til stor trøst for oss. Tenk når vi med våre egne øyner kunne se slike nye skapninger, ja, se at selve hjertet ble omskapt, det som ikke noen menneskemakt i verden kunne klare! Skulle vi ikke da våkne opp og prise den store, nådige Gud, som gjør slike undere blant oss!

Og du, som ikke har opplevd noen åndelig omskapelse på denne

måten, du ser den kanskje hos andre. Men skulle ikke du da forstå at en slik omskapelse må til for alle mennesker for at de skal bli frelst?

Og alt dette nye blir født i oss bare ved nåden, ved de løfter som evangeliet møter oss med. Loven kunne ikke gjøre dette. Derfor sier også apostelen: «Han som altså gir dere Ånden og virker kraftige gjerninger iblant dere, gjør han det ved lov-gjeringer eller troens forkynelse?»

Nei, bare ved løftet blir dette nye født i oss. Derfor kalles vi med rette «løftets barn». Og det er bare disse som er *Guds barn*, sier apostelen.

Dette fører apostelen alltid fram som bevis på at Gud er trofast mot sine løfter, selv om han forkaster de vanstro. For Guds løfter gjelder bare de sanne israelitter og ikke dem som bare «etter kjødet er Abrahams ætt». «Dersom noen er i Kristus, er han en ny skapning.»

Det samme sier også Johannes når han i det første kapitlet av evangeliet sitt taler om Guds barn: «De er ikke født av blod, heller ikke av kjøds vilje, heller ikke av manns vilje, men av Gud.».

C. O. Rosenius

Retting

Det vart dverre brukt feil overskrift på framhaldstykket, side 83, i forrige nr. av bladet.

Tittelen skulle vore: **Johan Arndts drømmesyn på dødsleiet i 1621.** (ikkje Det nye budet).

Red.

Det tveegga sverdet

For Guds ord er levande og kraftig og kvassare enn noko tveiggja sverd, og trengjer seg igjennom, til dess det kløyver sjel og ånd, ledmot og merg, og dømer hjartens tanker og råder, og ingen skapning er løynd for hans åsyn, men alt er nake og bort for hans augo som vi har å gjera med. Hebr. 4. 12-13.

Det er vel ikkje eit einaste menneske som tenkjer slik om Guds ord. At ordet er levande, at det kløyver og lyser til botnar i vårt indre, at det kan døma grove og openberre synder, som mord, hor, ran og meir slikt, det går vel an å verta enige om, men når det gjelder hjertens inderste, då er det slutt. Men Herren Jesus fortel korleis ordet vert teke imot.

Dei fram med vegen er dei som hører ordet. So kjem djevelen og tek det burt frå hjarta, so dei ikkje skal tru og verta frelse. Her ser vi frelsa er knytta til ordet og trua. Djevelen tok ordet bort frå hjarta, det fekk ikkje nå inn og virka tru. Ordet fekk ikkje lysa inn i det åndelige mørke og døde hjarterom. Så vert tanke og hjarta som ein landeveg. Det strauk forbi, inga synd i tanke ord eller gjerning fekk sverdet råma og avdekka. Slik vart det i synagoga i Nasarett. Dei dreiv Jesus ut av synagoga og hjarta. Luk. 4.28. Det same hos menigheten i Laodikea når fatigdomen deira vart openberra. Hjarta sitt forsvar vart dette: Du seier: Eg er rik og har ovnøgd og treng ingenting Op. 3.17.

Det skulde vore godt om dette som her er nemt bare var langt tilbake i tida, og ikkje no. Men dette er vel like aktuelt og i dag. Kjenner du slike hjerter, synagoger, kyrkjer og forsamlinger? No må du svara sant. Er du fattig, er du blind, er du naken? Her er det ikkje alle dei andre, men du, med ditt arbeid i tenesta, bøn og virksamhet.

Noko vaks so snart opp, det såg so fint ut, og alle gledde seg. Men akk, det var på berggrunn. Kjenner du til det i ditt liv og menighet? Ordet fekk ikkje kløyva vilje, tanke og menneske innsats. Å, for nød

Bladet Lov og Evangelium

Bladet blir sendt til alle som sender eksp., navn og adr.

Bladet blir holdt opp av frivillige gaver.
Eksp.: O. Dyrøy, 5620 Tørvikbygd.

Telefon 05-558363

Alt som har med bladets eksp. å gjøre, såsom tinging, oppsigelse og adresseforandring, blir sendt dit.

Gaver til bladet kan sendes kass. M. Bø
postgiro 5 68 21 33

Red. Einar Kristoffersen, Symrevn. 17 H.
3770 Kragerø
Tlf. 03-982442

Norsk Luth. Lekmannsmisjon

Form. Ragnar Opstad

Kass. Margrete Bø,

Vistnesvn., 4070 RANDABERG

Postgiro 5 68 21 33. Bankgiro 3204.10.10222.

ØYSTESE TRYKKERI A/S

og bitre minner for mange som prøvde og koma inn, og var ikkje i stand til det. Ordet som skulde gjera gjerningen vert bytta med å oppfylla loven, eller med å få åndelege opplevinger og nåde gåver. Ser du kor dette visner i nød, freistung og nederlag? Ja, det dør ut, og må gjera det, for hjarta sine tanker og råd var ikkje i pakt med Guds veg til frelsa og bevaring. Kjenner du til dette? Mange gjer det, men vil ikkje vera ved denne sanning.

Ordet blant klunger, kan det vera sant? Ingen visste dette om ikkje Herren Jesus hadde sagt oss det. Alle veit vel meir og mindre om tornekritt i vårt daglege liv. Men når det gjeld vår sjel og ånd er det vel få som har møya med desse gode ting som verda gjev. Suter, rikdom og verdsleg lyst, nei, veit du kva, det finst ikkje hjå meg og mine, då er du komen til feil adresse. Slikt finst ikkje i mitt hus. Har vingårdsmannen hatt vansker med riksdoms og verda sine lyster? Fekk han rykkja det opp med rot ein gong for alle? Det er ingen planete som har vokse så godt i folket og hjarta, som verda sin lyst og rikdom. Det gjeld både åndeleg og lekamleg. Å, for velstand i mat og klær, hus, hytter, bil, båt og mangt anna. Å, for rikdom i kyrkjer, bedehus, bibelskuler, menighetsarbeid og foreninger. Store tall av misjons penger og arbeidrarar.

Nei, her er visst inga fattigdom, inga nød, inga trøng til omvending. Inga sorg over at Guds folk er meir

og meir lik verda og henner lyst. Tornane som stakk førde ikkje til bønn og rop om frelsa, men til død. Er du kjend med dette i di hjarte jord?

Høyr, vakna du som sov og stå opp frå de døde, og Kristus skal lysa for deg. Han skal lysa på blodet og korset og evangeliet som er til frelsa for alle.

Den gode jorda er dei som høyrer ordet og gøymer det. Det får sleppa til i hjarte jord. Huker tak i ditt harde og vantru hjarta. Dømer ditt sjølvliv, din vilje, din feighet og hykleri. Ja, kort sagt, fører deg til å stå for Guds hellige åsyn, fortapt og urein. Å, for smerte i hjarte jorda når røten til alt ditt eige skal kuttast av ordet sitt sverd. Då stig bøne ropet: Herre frels eg går under. Mot deg einast har eg synda, og det som vondt er i dine augo har eg gjort.

Kan du forstå at dette er den gode hjarte jord? Klaga, nød, sorg og liding over seg sjølv og sitt eige. Nei, det er so langt frå våre veier og tanker, som himlen er over jorda. Difor må vi høyra, legg alt nakne og bert for hans auga som vi har å gjera med. Men det skjer meir i slik hjarte jord. For so seier han som er høg og opphøgd, han som troner evelig og heiter: Heilag, I det høge og heilage bur eg, og hjå den som er broten og nedbøygd i ånda, for eg vil vekkja ånda til liv hjå dei bøygde, og hjarta til liv hjå dei brotne. Esa. 57.15.

Er det ikkje godt, det er ordet

som skal gjera dette verk i menneske hjarta. Tenk om det var vi sjølv som skulde stella med vårt eige hjarta til liv og fred og frelsa. Det

vilde verta ein underleg samling både på jorda, og i himmelen.

Odd Dyrøy

En ny og bedre pakt

Fra Sion skal redningsmannen komme, han skal bortrydde uguadelighet fra Jakob, og når jeg borttar deres synder, da er dette min pakt med dem.

Rom. 26b-27

Ja, *det* er pakten, at Han har *bortatt* våre synder. Ikke at du ved lovens opplysning, «en vår ånd for synd», og lovens hjelp har maktet å gjøre det gode, og la være det onde. Å nei, les om Paulus i Rom. 7, så ser du et menneske med en så «vår ånd for synd» som du bare måtte kunne ønske! Men hva hjalp vel det? Førte det Paulus inn i et helligere levnet? Nei, tvertimot, da han ville gjøre det som han erkjente som godt, så endte han opp med å gjøre det han *hated* istedet. At han kjente det gode, som ble ham åpenbart i Guds lov og samtidig oppdaget at han manglet evnen og kraften til å etter leve det, og faktisk gjorde det stikk motsatte istedet, bragte han til den erkjennelse at han var *soltg under synden*. Rom. 7,14. *Synden* var herre, og han var dens tjener! Og lenger enn dit kunne loven ikke bringe ham. Og lenger enn dit, til syndens erkjennelse, kan ikke loven bringe noe menneske! Det er ikke gitt

noen lov som kan gjøre levende. Gal. 3,21.

Det er noe ganske annet som vekkes til liv av loven, nemlig *synden*. Jeg derimot døde, skriver Paulus. Rom. 7, 9-10. Men her er det mange som strever. Strever etter *liv ved loven*. Mennesker som *ærlig* har gått inn for å leve etter Guds vilje, sånn som den er åpenbart i Skriften, de har også erkjent sin synd som en følge av det. De har fått en «vår ånd for synd». Men der stanser det også for dem. I sin streben etter rettferdighet befinner de seg i en håpløs «runddans». De faller i synd, fortviles over det, bekjenner sin synd for Gud, ber Han om hjelp og kraft, prøver igjen å leve hellig, og faller så ganske snart i synd igjen. Kanskje endatil i den *samme* synd, igjen og igjen. De bygger liksom opp en demning imot synden ved alvorlige viljesbeslutninger, alvorlig bønn osv. men disse demningene blir alltid for spinkle, og når de bryter sammen,

så flommer det liksom over *verre enn før*. Dette er å bygge på *sandgrunn*, for dette er å bygge på sine egne evner og det blir ikke det spør mere «evangelisk» og rett fordi om «Guds hjelp og kraft» blandes inn i det, som støtter. Herren vil aldri støtte oss på lovens vei!

Men du som på denne måten strever og bærer tunge byrder, hør hva Guds ord sier: Det finnes ingen lov som gjør levende! Gud bygger ikke din frelse på *dine* evner! Men «det som var *umulig* for loven, idet den var *maktesløs* ved kjødet, *det gjorde Gud!*» Og hva gjorde Gud? Det står videre i det samme vers i rom. brevet, men det står også så klart i 2 Kor. 5,21 «Ham (Jesus) som ikke visste av synd, har Han (Gud) gjort til synd *for oss*, forat vi i Ham skal bli rettferdige for Gud». Jesus ble *din* synd, og på Ham fikk den sin straff. Dette har skjedd! Dette har Gud gjort! Og dette skal du få lov å ta imot og tro på, midt i din opplevelse av synd og et ugudeelig vesen. Det var *syndere* Han ga sitt liv for. Han døde for oss mens *vi ennå var syndere*. Rom. 5,8. Og det er *ugudelige* Han rettferdiggjør, *uten gjerninger*. Rom. 4,5 Den som har egne gjerninger å vise til, hva skal han med Kristi *blod*? Den som har blitt noe i seg selv, hva skal han med Kristi *blod*? Nei, Kristi blod er for syndere! For de som ikke finner noe godt hos seg selv, og som må gi Gud rett i Hans dom, jeg er en *uforbederlig* synder!

Slik bortryddet Herren ugudeighet fra Jakob, som teksten vårt taler om, Han la syndene våre på Jesus!

Som nevnt forsøkte også Paulus å legge synden av, da den ble erkjent etter loven, og opplevde at den tvertimot tok ham til fange og førte ham dit han ikke ville. Og i erkjennelsen av sin maktesløshet, så utbryter han: Jeg elendige menneske! Hvem skal fri meg fra dette dødens legeme? Og så svarer han selv på det: Gud være takk *ved Jesus Kristus vår Herre!* Det er altså veien, Jesus, den eneste, og den gjelder også for deg. Ikke når du engang får lagt av deg synden og er blitt et «bedre menneske» men NÅ! Hva Gud har gitt i Jesus, er gitt for hele verden, *så fallen og ugudelig som den er!* Regn med din Frelser så regner du rett! Så får de som betegner denne veien for «for lettvin», få vandre *sin egen vei*, som fører i helvete, og inn under Guds dom. *Dette* er nemlig *den eneste* veien som ikke fører dit. (Ap.gj. 4,12). Og at det ikke er en så *lettvint* vei som de gir uttrykk for, det viser seg i at de hverken forstår eller tåler den! Denne veien «forstår» og tåler bare den som må utbyrte med Paulus: Jeg elendige menneske! Hvem skal fri meg.... For, for slike åpenbares Guds frelse igjen og igjen, og han holder oss fast *ved evangeliet*.

Når jeg borttar deres synder, da er *dette* min pakt med dem. Dette gjelder DEG som lser dette, uansett

hvem du er, hva du har gjort, hvordan du har det, kjenner det eller forstår. Det eneste spørsmålet er: Har du bruk for det? Da les det en gang til, og se at det er ditt! Det er *dine synder*, det er *din synd* Han har bortatt! Og *det* er Guds frelse!

Forsoninga er vunnen i Jesu Kristi blod,
Til meg frå korset freden Hans er floten.
Kvi har eg gått og ottast? Mi sak den er då god,
Den store skiljeveggen ned er broten.
Ja dagen er no komen, og natta er forbi, Og fangehuset opna,
kvar fange kan bli fri, Sjå, fiendskapen er for evig ute!

(S 196)

Einar Kristoffersen

Hva mener man når man kaller viljen «fri»

Av O. V. Sendstad

Det er verd å merke seg, at uttrykket «fri vilje» overhode ikke forekommer i skriften. Dette *uttrykk* er oppfunnet av den ikke-kristne filosofi og stammer fra grekerne. Fra grekerne har det så helt tilbake i oldtiden banet seg vei inn i den kristne tro og tenkning og har siden vært nesten umulig å få bukt med. I reformasjonstiden angrep Luther meget sterkt dette uttrykk. Og selv om man ikke fikk avskaffet *uttrykket*, så fikk man ihvertfall avskaffet *saken* innenfor kristen tro og lære, både i den lutherske og i den reformerte (cal-

vinske) kirke. Men i de siste 200 år har ikke bare uttrykket fått nytt liv. Også saken er i den grad kommet igjen, at det nå ansees for den største selvfolgelighet, at vi har en fri vilje. Mens det i de første 200 år etter reformasjonen var den rene vranglære i lutherske og calvinske kirker å lære, at mennesket har en fri vilje, så er vi nå nådd derhen, at man betraktes som vranglærer, hvis man *bestrider*, at noen har en fri vilje. Det sier litt om, hvordan man i de evangeliske kirker i verden har behandlet det lys og den nåde, som Gud bragte for dagen i reformasjonen. Det forteller også litt om, hvorfor og hvordan det naturlige menneskes religiøsitet faktisk har kunnet velde frem og ta den kristne kirke i besittelse, så det idag er den humane religiøsitet, som fører det store ord i praktisk talt alle kirkesamfunn. De, som holder fast ved Guds ord og Hans evangelium, blir derimot mange steder stemplet for å være «sekter», «ukirkelige» og «radikale», og de får påklebet etiketter og merkelapper, som skal gjøre dem uskadelige og ta brodden av deres virksomhet, sett med de «religiøse» og «kirkelige» folks øyne.

Begrepet «fri vilje» har i både eldre og nyere tid vært det hovmodstegn og surrogat, bak hvilket mennesket til stadighet foretrekker å dyrke og ære seg selv, og gjøre sin egen religiøsitet og moral stor på bekostning av Guds ord. (Fra Drømmen Om Den Frie Vilje).

INGEN ENDRING!

Jeg vil ikke vanhellige min pakt og ikke endre det jeg har talt.» (Salme 89.35)

Det er en dyd å holde det en lover.

Men selv om vi setter alt inn på å holde våre avtaler, hender det av og til at vi ikke makter det likevel. Årsakene kan være sykdom, trafikkproblemer, uventede problemer – eller vi kan rett og slett glemme det vi har lovet.

Men det gjør ikke Gud. Iflg. Jer. 1, 12, våker han over sitt ord – og

det finnes heller ikke noen ytre makter som kan stoppe ham. Han er Herre og får utført det han har sagt han skal utføre.

Gud holder sin del av avtalen. Husk alltid det!! Også når du tror han har forlatt deg.

«Løftene kan ikke svikte, nei, de står evig fast. Jesus hvert ord har beseglet, den gang hans hjerte brast.

Himmel og jord skal brenne, høyder og berg forsvinne, men den som tror skal finne, løftene rokkes ei.»

H.C.H.

Litt om det å bli dregen med ut av vår faste stoda

Apostlen Peter skriv i 2. Pet. brev 3,17: «So må då de, mine kjære, som fyreåt veit dette, vara dykk so de ikkje skal verta dregne med av villfaringa åt dei ugudlege og falla ut or dykkar faste stoda!»

Kva var det så dei visste fyreåt? Det vil du sjå om du les heile kapitlet i samanheng. Der talar han om Herrens dag, som kjem som ein tjuv. Det vil seja då når ingen ventar han, om natta når folket sôv vantrua sin tunge svevn.

Kva vil henda på Herrens dag, den dag Jesus kjem i sky i all sin herlegdom? «Då skal himlane forgå med dundrande ljom, og himmelklotane skal koma i brand og verta uppløyste, og jorda og alle verk på henne skal verta uppren-

de. v.10. Men dei himlar som no er, og jorda er ved det same ordet sparade til elden, og vert oppehaldne til den dagen då dei ugudlege menneske skal verta dømde og fortapte. v.7.

Men til dei som er frelse og har vorte gjenfødde ved tru og lever i trussamfunnet med Jesus, seier han: «Men me ventar etter hans lovnad nye himlar og ei ny jord, der rettferd bur.

Apostelen seier at det er andre brevet han skriv til sine kjære, av di eg etter vil påminna og vekkja dykkar reine hug til å minnast dei ord som fyrr er tala av dei heilage profetar, og bodet frå Herren og frelsaren, som apostlane har forkynt. Det er også årsaka og hensik-

ta med dette eg skriv og prøver å gjengi for mine kjære brør og systre i trua på Herren Jesus, vår frelsar og Herre.

Fyrst og fremst for å vitna om at i dei siste dagar skal det koma spottarar som fer etter eigne lyster og seier: Kvar er lovnaden om Jesu gjenkomst? Verda står jo i dag som i fedrane si tid, alt står som då verda blei skapt. Ja, slike røyster som kjem med denne påstanden, er heller ikkje ukjende for oss som lever i dag. Kor mange ventar Jesu attkoma i dag? Ein stad slo mødrrene seg saman om å slutta å senda barna sine på sundagsskulen, og årsaka var at ein sundagsskulearbeidar på julefesten forkynte at Jesus skulle koma igjen. Trur du han kjem uventa og utenkt på slike? Ja, apostlen seier at dei er blinde for det skrifta lærer og viser til om den gamle verda som gjekk under i vassflaumen på Noas tid, som er fyrebilete på Jesu gjenkomst. Dei fleste ler -og spottar dei som er så enfoldige at dei trur på at Jesus kjem igjen.

Andre trur på og ventar at når Jesus kjem att, skal han skapa eit jordisk tusenårigt rike, med ei stor misjonstid der Jesu Kristi rike skal leida og mange bli vunnen, for satan er bunden. Dei som ventar det, trur eg vil bli storleg skuffa på Jesu Kristi dag, på same måte som jødefolket blei då Jesus kom til jorda fyrste gong. For eg kan ikkje sjå at Skrifta lærer slik, og eg trur det kjem inn under det Peter seier i

dette Kap: I skrifta er det noko som er vant å skyna, og som dei ularde og ustøde mistyder. Eg er redd for at denne læra om tusenårsriket etter Jesu gjenkomst, er menneskeverk, for Jesus lærer i Matt 25, at då brudgomen kom, blei dei som var ferdige med han inn til brudlaupet, og DØRA BLEI STENGD. Bibelen lærer og me vedkjener ved kvar gudsteneste, at me trur på Jesus som skal koma att for å døma levande og døde. Peter seier også her, at dette eine må de ikkje vera blinde for, de kjære, at EIN DAG er for Herren som tusen år, og tusen år som ein dag. Og når Herren dryger før han kjem, så har det ei einaste årsak: Han vil ikkje at nokon skal verta fortapt, men at alle skal koma til umvending.

Difor, mine kjære, etter di de ventart dette, so legg vinn på at de kan verta funne utan flekk og lyte for han i fred. Sidan no alt dette blir uppløyst, kor må de då ikkje leggja vinn på heilag ferd og eit gudfryktig liv, med di de ventar på og skundar fram tida då Guds dag kjem.

So må då de, mine kjære som fyreåt veit dette, vara dykk so de ikkje skal verta dregne ned av villfaringa åt dei ugudlege og falla ut or dykkar faste stoda.

Kva er så vår faste stoda som Peter talar om her? Det er trua på Jesus og hans stedfortredande verk for oss. Slik det står i Rom. 5, l-f: «Sidan me nå er rettferdiggjorde av trua, hev me fred med Gud

ved vår Herre Jesus Kristus, som me ved trua og hev fenge tilgjenge ved til den nåden som me stend i, og me rosar oss av von og Guds herlegdom.»

Her vil eg nemna nokre av dei ugudlege si villfaring som er serleg farlege i vår tid. Det fyrste er dei mange og nye vilfarande lærdomar som strøymer innover oss. Skrifta formanar oss til å stogga opp på vegen og sjå etter dei gamle stigane, sjå etter guds veg og gå på den:

Ta dykk i vare for fariseernes læре eller surdeig, som Jesus sa, *framom alt anna*. Luk. 12.1. Fari-seerne sin ånd og lære kjem i mange former, og det som ser-merkjer den er at den byggjer på og krinsar om menneske sine tan-kar, liv eller gjerning, i staden for Jesus Kristus og hans liv og gjerning for oss, hans offer, liv og død og blod på Golgata kross.

Det andre eg vil minna om er fjernsynet og den sæd det sår i menneskehjarta gjennom syn og høyrsel. Det er den største fare i ein kvar truandes heim, og serleg fårleg er det for dei som ikkje vil sjå og erkjenna fåren. Men tenk på kva du der ser og høyrer: Verda si ånd, verda si sjeleføða dei ugudelege si villfaring, synd, utrruskap, lygn, hor, vold og mord, vantru, spott mot Gud og Guds folk, mis-snøye, kravmentalitet, kjærleik til verda og dei ting som er i verda, kjøtslyst, øyenslyst og storlete i liv-nad, som alt saman er av verda, og

verda og hennar lyst forgår, men den som gjer Guds vilje vert veran-de til æveleg tid. Du tenkjer du skal nok sortera ut det som skadar, men Jesus seier at den som synest han står, sjå til at du ikkje fell, og stor-mod går fyre fall. Det synest som dei senile har meir vet enn Guds folk med vet og forstand i behold, for ein senil på sjukeheimen han hadde vet nok til å knusa fjernsyn-sapparatet. Eg veit at slik tale gir meg ikkje vener, men eg vil ikkje ha at du skal skulda meg for å ikkje ha sagt deg det på domens dag. Tenk over kor mykje lettare ugraset spi-rer og veks, enn den gode og edle sæd.

Den siste fåren eg lyt nemna er den kristne ungdomen, som ikkje har åndeleg samfunn med dei eldre som lever i samfunn med Jesus. Dei tek avstand med dei som sam-last på bedehuset om Guds ord, børn og samfunnet av dei heilage, for det er tomt, turt og ikkje til å haldas ut, seier dei. Men dei opnar seg for den nye og moderne popsangen, og verda sine nyaste avgudar: pop-sangarane, tida sine store avgudar som blir hylla og tilbedt i radio, fjernsyn og video, og held på å trengja seg inn i den truande for-samling og kristen arbeid og split-tar Guds folk og Guds arbeid mil-lom oss.

Dette var forferdeleg harde, dø-mande og ukjærlege ord, tenkjer du, og det vil du nok seia når det kjem på tale. Men det skal du vita at det er med sorg i hjarta, og for å

koma deg til hjelp, at eg må skriva slik. Eg skriv fordi eg ottast at liksom ormen dåra Eva med si svikråd soleis skal og dykkar tankar verta skadde og snudde bort frå den einfalde truskap mot Kristus. For om det kjem ein og forkynner dykk ein annan Jesus, som me ikkje hev forkynt, eller de fær ei onnor ånd, som de ikkje fyrr hev fenge, eller eit anna evangelium, som de ikkje fyrr hev motteke, so vilde de tola det godt». (2. Korint. 11, 1-4).

Dette vil bli resultatet om dette nye får trengja seg inn i kristne forsamlingar, bedehus og kyrkjer. I staden for Apostlenes lære, får me ein annan Jesus enn Bibelens Jesus, eit anna evangelium enn krossen og nådestolen på Golgata, og ei onnor ånd enn Guds Heilage Ande, og i staden for samfunnet av dei heilage får me ungdomskor, med popmusikk og songar utan åndeleg innhald, og i staden for bøn, lovsongsmøter og kameratslege samver, og oasemøter i ein åndeleg ørken.

Faren for å bli dregen med er størst for foreldre, å bli dregne med når barna blir fanga av den nye musikken og inn på ein lettare veg. Og den er stor for truande leiarar, til å sleppa det inn for å prøva å halda på dei unge. Prøver ein å åtvara, vert ein ofte møtt med at dei vert då bevarte frå å bli dregne med i openberr synd. Jesus seier at det er lettare for den som lever i synd å koma inn i Guds rike, enn dei som lever i eiga rettferd og som

trur dei er Guds barn. Kjære brør og systre i Herren, be Davids bøn i Salme 139, 23-24: «Ransaka meg Gud, og kjenn mitt hjarta! Prøv meg og kjenn mine tankar, og sjå om eg er på fortapings veg, og leid meg på den ævelege vegen».

Til slutt vil eg minna om Paulus sine ord i Galat: 1. 8-10: «Men om me eller ein engel frå himmelen forkynner dyk eit anna evangelium enn det som me hev forkynt dykk, han vere bannstøytt! Som me hev sagt fyrr, so seier eg no på nytt: Um nokon forkynner dykk eit anna evangelium enn det som de hev fenge, han vere banstøytt!

Talar eg no menneske til viljes, eller Gud? eller søker eg å gjera menneske til lags? Ville eg enno gjera menneske til lags, var eg ikkje Kristi tenar.»

Amund Lid

Johan Arndts drømmesyn på dødsleiet i 1621

Av David Hedegård

(Forts. fra forrige nr.)

2. Jesus gir disiplene det nye budet idet han tar avskjed med dem

Han sier: «Mine barn! ennå en liten stund er jeg hos dere.» Han går bort – til lidelsen og døden på korset. Disiplene blir ensomme. Men han har gitt dem et veldig oppdrag som de skal utføre i verden, og han sier også at de skal stå ansikt til ansikt med tilsynelatende overmektige fiender.

Han hadde talt med dem om oppdraget før, og i avskjedstalen tar han emnet opp igjen. Han sier at de skal vitne om ham (Joh. 15,27), dvs. at de skal forkynne sannheten om ham for verden. Ingenting på jord er så om å gjøre som det at verden får høre sannheten om Jesus. For det er ene og alene gjennom budskapet om ham at mennesker kan bli frelst. Gud har forordnet ett eneste middel til frelse for syndere, og det er evangeliet om Jesus. Dette er den kristne kirkens tidløse, uforanderlige budskap, og det er en plikt for hvert kristent menneske å bære det fram gjennom sitt liv og sin bekjennelse.

Jesus sier til disiplene sine at de vil møte forferdelige fiender mens de utfører sitt oppdrag. De kan ikke engang lite på menneskers velvilje. De blir helt og holdent henvist til sine egne ressurser. Dette er meningen med de eindommelige ordene om skreppa og sverdet: den som har skreppe, bør ta den med seg, og den som ikke har noe sverd, bør selge sin kappe og kjøpe seg et sverd. Med disse symbolske uttrykk gjøres det klart at de vil møte en fendtlig verden og må lite på sine egne forsyninger.

Men Jesus sier også at Satan, den onde åndsmaktene, har krevd å få dem i sin vold for å sikte dem som hvete. Det vil si at de skal utsettes for svære fristelser. Den onde åndeverden vil gjøre alt for å drive dem til fall.

En Jesu disippel må aldri glem-

me at han har åndelige fiender. Vi har alltid lært at de åndelige fiendene er djevelen, verden og vårt eget kjød, og med «kjød» menes da vår medfødte onde natur, syndefordervet – «fordervelsens avgrunn i meg», som det heter i en velkjent norsk salme. Enhver Jesu disippel har en daglig kamp med disse fiendene. Det viser aldri skånsomhet, blir aldri trøtte, og til vårt livs ende vil de gjøre alt de kan for å få oss i sin vold.

Da gjelder det vel å være våken – å mobilisere all mulig besluttosomhet og viljestyrke? Ja, men det strekker ikke til. Peter trodde at det strakk til. Han forsikret at han var rede til å dø med Jesus. Men Jesus sa til ham at han om kort tid skulle bli en fornekter. «Hanen skal ikke gale før du har fornekket meg tre ganger» (Joh. 13,38). Peter fikk bittert erfare at hans egen kraft ikke strakk til. I vekkelsestider har man ofte sunget: «Det är mitt fasta beslut att hålla ut, tills resan är slut – det är mitt fasta beslut!» Visst mente man det alvorlig. Men etter vekkelsen kom prøvingstiden i «soldet». Og da hendte det ofte at en og annen havnet i fristelsens snare og dro seg bort fra den vakte flokken.

Hvordan skal da en Jesu disippel bli bevart i troen og seire over de åndelige fiendene? Svaret på dette spørsmålet finnes i virkeligheten i det som Jesus sier om det nye budet. Og svaret lyder:

Fort. neste nr.

Svar på en ansøkning

Kjære Paulus!

Takk for din ansøkning til stillingen som reisesekretær i vår bevegelse. Styret hadde møte onsdag og drøftet der din ansøkning. Det er min oppgave å meddele deg resultatet av våre over veielser.

Jeg vil ikke legge skjul på, at det på møtet ble fremført ganske sterke argumenter for å ansette deg. Flere styremedlemmer la vekt på din store arbeidsevne, din iver og betydelige teologiske kompetanse. Et enkelt medlem støttet kraftig din ansettelse fordi han mente, at menige medlemmer av vår bevegelse som ofte mangler forståelse for den nyere teologiske utvikling ville oppfatte det som en imøtekommelse.

Ytterligere kan nevnes, at kassen anførte, at de evner, du har vist til å samle inn penger i Korint og andre steder nok kunne komme vår betrengte økonomi til hjelp. Og så kunne vi kanskje spare en del penger til et visst reklamebyrå.....

Som du altså ser, var det en ganske positiv stemning over for din person og din virksomhet hittil. Personlig vil jeg også gjerne tilføye, at jeg gjerne hadde sett din markante profil i vårt fellesskap.

Når vi allikevel ikke på nåværende tidspunkt hadde frimodighet til å ansette deg, skyldes det flere forhold:

Fra landskontorets side ble det uttrykt visse betenkelskheter, ang.

hvorledes det rent praktiske samarbeide med deg ville fungere. Hvis vi hadde lagt en reiserute for deg, kunne du så finne på å avbryte den – slik som du for år tilbake gjorde i Efesus – fordi det ble vekkelse på et sted? Naturligvis er vi ikke motstandere av vekkelse- slik må du ikke forstå det – men vi har et ansvar for å bevare vår bevegelse inntakt, også ut fra et organisatorisk synspunkt. Vi påskynder din nidkjærhet, men underer oss bare over, at du ikke har større forståelse for en overordnet strategi.

En annen sak er det, at da du endelig forlot byen, overlot du menighetens ledelse til en ren barnerumpe som Timoteus. Det er i orden, at du har syn for ungdommen og Timoteus har da mange sympatiske egenskaper – men du forbikikk en 3-4 solide eldre folk, som fortjente en påskjønnelse for deres innsats.

Fra noen menigheter i Galatia har vi mottatt en fotokopi av et brev, du har sendt dem. Kjennskapet til denne skrivelse har ytterligere bekreftet det inntrykk, de fleste styremedlemmer har av deg. På tross av et absolutt berettiget anliggende fremfører du dine synspunkter med en slik ensidighet og intoleranse, at det gir anledning til bekymring. Styret kan være enig med deg i 90 % av det, du skriver, vi underer oss bare over den vekt, du legger på de siste 10%. Er du

klar over at du frakjenner noen av de ivrigste, varmeste og alvorligste venner i Tyrkia deres kristennavn? Din framferd avslører ikke mye forståelse for kristne, som bare vurderer litt annerledes enn deg selv. Det er komplett umulig å holde sammen på en bevegelse, hvis det skal være tonen, når man drøfter uenigheter.

(Mellom oss sagt: Et par styremedlemmer – bl.a. nestformannen uttrykte en viss nervøsitet for, om de offentlig kunne få en overhaling i likhet med den, du gav Peter i Antiokia).

Samtidig med at du farer i teologisk harnisk over noen småting i Galatia, behandler du alvorlige problemer omkring offerkjøttet, som om det var et likegyldig spørsmål. Det er dog et spørsmål som har praktisk betydning.

Dette ledet over i en prinsipiell drøftelse av den skikk, du har med å sende skrivelser rundt i menigheten og kreve dem opplest ved gudstjenestene. Det kunne jo lett gi folk det inntrykk, at du – kanskje fordi du er apostel – har en særlig autoritet til å uttale deg i teologiske spørsmål. Dette kunne jo føre til en innskrenkning av linjen. Vi er f.eks. vitende om at de i Rom stadig diskuterer, om de skal ta deg helt alvorlig, når du sier, at den hedenske øvrighet er innsatt av Gud. Flere av de politisk bevisste medlemmer av menigheten er parate til å forlate den, alene p.g.a.

noen bemerkninger du kom med mot slutningen av et skrift, som ellers kunne være blitt en klassiker. Synes du, det er besværet verdt?

Her kan du for øvring gi et litt selvmotsigende inntrykk. For når det dreier seg om din egen virksomhet, er du ikke særlig sart. Tror du vårt styre kunne ta medansvar for en «over-muren-i-en-kurv-operasjon» i likhet med den du fikk istrand i Syria i din ungdom.

Behøver du å predike i en rettsal, som du gjorde i Cæsarea? Det var vitterlig ikke noen ydmyk bekjennelse, du fikk avlagt ved den anledning. Det kan godt være, kong Agrippa ble imponert, men du må også tenke på reaksjonen i offentligheten. Vi krummet ihvertfall tærne her på landskontoret, da vi leste det i avisen.

Andre vanskeligheter ved en eventuell ansettelse av deg ble ikke nevnt på møtet, men ville sikkert være blitt trukket frem, dersom drøftelsen ikke var blitt avbrutt av en kaffepause. Men det her nevnte var også rikelig til, at et overveldende flertall av styrets medlemmer ikke kunne gå inn for din ansettelse.

Styret håper, du i annen sammenheng vil kunne finne utfoldelse for dine evner. Men vi mener, du forut for det må gå inn i en selvransakende vurdering av, om du selv er helt uskyldig i, at dine

omgivelser reagerer så forbeholdent overfor deg.

Med vennlig hilsen

Demas

generalsekretær

(Fra dansk).

Kasserarskifte

Som det vart gjort kjent på årsmøtet, så vil Margrete Bø ta over kasserararbeidet etter Sverre Bøhn.

Vi vil også gjennom bladet få seia takk til Sverre Bøhn som har teke seg av dette arbeidet i vel 24 år. Det har hatt mykje å seia for misjonen at vi i alle desse år har fått nyta godt av denne tenesta som han har utført i si fritid – på ein mykje god måte.

Nå vil dette skifte av ymse årsaker kanskje gå litt over tid, men når det er klart, så vil navne- og adresseendringane samt det nye bankgironummeret bli å finna på den vanlege staden i bladet (postgironummeret blir det same som før). (Det er elles tanken at det gjennom sekretæren vil bli sendt ut eit orienteringsskriv til våre leiarar/formenn kring i landet straks endringane er klare).

Vi vil seia takk til Margrete Bø som nå vil ta over kasserararbeidet og ynskja henne Guds signing i arbeidet.

Ragnar Opstad

Gi eller motta

Av Martin Luther

Av dette kan man forstå hvilken forskjell det er mellom loven og evangeliet. *Loven* bringer aldri Helligånden, følgelig rettferdig gjør den heller ikke. For den lærer kun hva vi bør gjøre. *Evangeliet* derimot bringer Helligånden. For det lærer hva vi bør motta. Derfor er lov og evangelium to lærer, som er helt motsatt hinnannen. Å påstå at rettferdighet finnes i loven, er derfor rett og slett å kjempe imot evangeliet. For loyen er en oppkrevver, som fordrer, at vi arbeider og gir. Den vil – kort sagt – ha noe av oss. Evangeliet derimot krever ikke, men gir gratis og befaler oss å ta imot, det som blir tilbuddt oss, med fremstrakte hender. Men å fordra er det stikk motsatte av å tilby, og de kan ikke være samtidige. For det som gis tar jeg imot. Men det jeg gir, tar jeg ikke imot, men jeg tilbyr det til en annen. Hvis evangeliet altså er en gave og tilbyr en gave, krever det altså intet. Og omvendt gir loven intet, men krever endog det umulige av oss.

(Fra store Galaterbrevskommentar 1).

Er passet i orden?

*Er passet i orden så reise du kan
av nåde til himmelens land?*

*Er stemplet det rette har innsegl du fått
som arving til himmelens slott?*

Kor:

*Om jorden forgår og alt slettes ut
så gjelder dog passet jeg fikk av min Gud,
med frelserens blod står det skrevet betalt
benådet og ettergitt alt.*

*Jeg reiste en tid uten mål for min vei
dro hastig med strømmen avsted.*

*Da møtte meg Jesus, Han rørte ved meg
Han renset min sjel hvit som sne.*

*Og når jeg så kommer til grensen engang
mitt pass jeg så glad viser frem
og da skal det pass som gjaldt livsdagen lang
gi adgang til himmelens land.*

*Min venn er du borger av himmelens land?
Er Jesus din frelser og venn?
Hvis ikke, så skynd deg få passet i stand
for snart kommer Jesus igjen.*

v/Ranga Brendtøy